

Generalul Ioan Talpeș, interviu exploziv în revista SRI

“Asupra trădătorilor de țară se va pronunța istoria, indiferent ce dorim noi, trăitorii trecători” (VII)

Revista „Intelligence”, publicație oficială a Serviciului Român de Informații, a oferit în numărul din septembrie un amplu interviu cu Generalul Ioan Talpeș, fost șef al SIE. Considerând că interviul aduce la lumină foarte multe chestiuni interesante, îl preluăm din revista SRI, publicându-l în serial, cu mulțumirile cuvenite redacției “Intelligence” și, bineînțeles, cu acceptul Prof. Univ. Dr. Ioan Talpeș.

(continuare din numărul trecut)

Ioan Talpeș: Am informat, din nou, că România a întrerupt orice acțiune informativă pe teritoriul țărilor NATO și, în special, al SUA, urmând ca cei „acoperiți – fantomele” să fie retrași în cadrul unui program deja angajat. Oricum, nu puteam să predau asemenea persoane, fără nicio garanție, cu atât mai mult, cu cât România își dorea să devină un aliat fidel și real al SUA, într-o alianță adevărată, bazată pe prietenie și încredere. Replica a fost directă și fără prea multe menajamente. „Nu. Va trebui să acceptați și dvs. ce s-a convenit cu celelalte țări, cu care am stabilit să intrăm în relații de colaborare”. Ajunși într-un moment de blocaj total al discuțiilor, având și perspectiva unei variante greu de acceptat, i-am spus interlocutorului că, pentru mine personal, o astfel de variantă era imposibilă, cu atât mai mult, cu cât sunt de

formație istoric. Reacția l-a surprins total. „Bine, domnule, ești istoric, dar acum ești ce ești. Nu poți să refuzi să iei o decizie de mare importanță pentru țara dumitale doar pentru că ești istoric.” „Cum nu – i-am răspuns – dacă dumneata îmi impui o astfel de condiție, refuzând-mi orice perspectivă de colaborare, ceea ce înseamnă că mă tratezi ca pe un inamic, fără nicio perspectivă, distrugându-mi și ultima dintre armele pe care România le mai are astăzi – încrederea. Situația țării mele este disperată, economia la pământ, iar din punct de vedere social ne aflăm într-o bulversare greu de imaginat, pe fondul unei izolări internaționale nu doar amenințătoare, ci și devastator de presantă. Dacă ai dori real să ne oferi o șansă, ai începe prin acceptarea colaborării între cele două țări și servicii, situație în care „oamenii noștri” ți-ar deveni automat colaboratori. În situația în care eu accept să-i predau, iar dumneata nu vei

putea sau nu vei voi să vii în întâmpinarea propunerilor noastre de colaborare, eu nu voi mai avea nici șansa unui stat care își asumă dreptul de a se apăra. La propunerea dvs. de predare necondiționată, eu vă ofer viitori colaboratori, iar dvs. îi doriți prizonieri, obligându-mă să renunț la dreptul la apărare. Ca istoric, știu că peste 30-40 de ani, discuțiile noastre, ca și actele pe care le vom conveni, vor deveni publice. Nu am încă nepoți, dar sper că voi avea. Cum aș putea să le las o astfel de moștenire, indiferent care ar fi condiționările determinante? Bunicul lor, adică eu, va fi considerat trădătorul care nu și-a apărat subordonații. Eu nu pot să-mi asum o astfel de responsabilitate, așa că mâine îmi voi prezenta demisia. După cum știți, domnul Ion Iliescu, președintele României, se află la Washington și este în măsură să decidă asupra situației. În cazul în care va decide să accepte propunerea dvs., eu voi demi-